

O stížnosti uvážil nss toto:

Na sporu jest jediné otázka, zdali žal. úřad právem usoudil, že odhlášení Ivana G. z pojištění u okr. nemoc. pojišťovny v Mukačevě ke dni 18. listopadu 1929 jest právně účinné. Po této stránce stížnost hájí názor, že platnými jsou jediné ta písemná podání stěžující si firmy, jež byla opatřena řádným označením firmy dle firemního rejstříku. Jestliže tudíž odhláška z 18. listopadu 1929 byla opatřena toliko razítkem firmy bez podpisu oprávněné osoby, bylo to podle názoru stížnosti totéž, jako by vůbec podána nebyla, takže byla stěžující si firmou právem označena za neplatnou a právně neúčinnou.

Námítku takto formulovanou neuznal nss důvodnou.

O odhlašování pojištěnců ze sociálního pojištění u nemoc. pojišťovny a o náležitostech odhlášky má zákon pojištění to upravující své vlastní předpisy. Podle § 17 zák. z 9. října 1924 č. 221 ve znění zák. z 8. listopadu 1928 č. 184 Sb. jest zaměstnavatel povinen přihlásiti u příslušné nemoc. pojišťovny osoby u něho zaměstnané, jež podléhají pojistné povinnosti, nejpozději šestého dne ode dne, kdy pojištěnec počal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné, a odhlásiti je v téže lhůtě ode dne, kdy pojištěnec přestal je vykonávati. Podle § 18 odst. 3 musí odhláška obsahovati udání potřebná k tomu, aby byla zjištěna totožnost odhlášené osoby a den, kdy pojištěnec přestal vykonávati práce nebo služby povinně pojištěné.

Cit. zákon jiných ustanovení o obsahu odhlášky nemá, zejména nestanoví nikde, že by odhláška byla neplatnou a právně neúčinnou, byla-li opatřena jen razítkem firmy bez podpisu oprávněné osoby. Podle uvedené normy záleží pouze na tom, aby odhláška pocházela od zaměstnavatele. Je-li tomu tak, jest pro účinnost odhlášky nerozhodno, zda a jak je podepsána. Právem proto žal. úřad zamítl jako bezvýznamný poukaz stěžující si strany na předpisy obch. zák. o znamenání firmy.

Za odhlášku podle § 17 jest pokládati i takovou odhlášku, kterou sice neučinil zaměstnavatel sám, ale která se stala s jeho vědomím a souhlasem, nebo kterou zaměstnavatel dodatečně schválil, což se může na příklad státi i tím, že přestal platiti za odhlášenou osobu pojistné. Odhlášku pojištěnce nemůže ovšem platně učiniti osoba od zaměstnavatele rozdílná bez jeho vědomí a proti jeho vůli (srov. Boh. A 9684/32.)

St-1 během správního řízení před I. stolicí sice uvedl, že »kritická odhláška byla asi vystavena podvodem«, toto své tvrzení však blíže nevyvětlil a nedokazoval a v odvolání z výměru I. stolice je již neopakoval. Také ve stížnosti podané se již tak nehájí.

Č. 11.246.

Zaměstnanci veřejní. — Školství. — Řízení správní: Proti rozhodnutí zemského úřadu (zemského presidenta) o platových nárocích profesora zemské hospodářské školy je přípustno odvolání na min.

(Nález ze dne 28. dubna 1934 č. 8689.)

Prejudikatura: srov. Boh. A 9537/31, 10.791/33, CCCCXLIII/33.

Věc: Dr. Jaroslav H. v P. proti zemskému úřadu v Brně o zastavení služebního přídavku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Výměrem zem. úřadu v Brně ze 7. ledna 1932 zastavena byla st-li, profesorovi zemské vyšší hospodářské školy v P., koncem měsíce listopadu 1931 na základě § 148 odst. 1 plat. zák. a odst. 3, III usnesení vlády z 20. března 1928 výplata služebního přídavku ročních 3.000 Kč, ježto jmenovanému byla udělena zdravotní dovolená počínajíc dnem 1. října 1931 až do 15. února 1932. Ve výměru bylo poučení, že st-l může proti němu podati námitky podle odst. 1 § 151 plat. zák. do 15 dnů u zem. úřadu v Brně. St-lovy námitky proti tomuto výměru zamítl žal. úřad nař. rozhodnutím.

Maje rozhodnouti o stížnosti podané do tohoto rozhodnutí, musil se nss z důvodů zkoumání své vlastní kompetence na prvním místě zabývatí otázkou, zda rozhodnutí stížností naříkané jest aktem adm. úřadu ve smyslu § 5 zák. o ss konečným.

St-l jako profesor zemské vyšší hospodářské školy stal se podle § 10 odst. 1 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb. zaměstnancem země Moravsko-slezské a podléhal podle § 53 cit. zák. ve věcech svého služebního poměru, pokud by šlo o ustanovení ve službách zemských, kompetenci zemského výboru, v ostatních směrech pak kompetenci zemského presidenta. Nss vyslovil již v nál. Boh. A 9537/31, že sluší ustanovení poslední věty odst. 1 § 53 cit. zák., že jsou zemští zaměstnanci služebně podřízeni zemskému presidentu, rozuměti v ten smysl, že předpis ten nestanoví pouze, kdo jest služebně představeným zemských zaměstnanců, nýbrž že zároveň normuje kompetenci zemského presidenta činiti ona opatření v oboru služebního poměru zemských zaměstnanců, která nejsou výslovně vyhrazena zemskému zastupitelstvu neb zemskému výboru. V dalším svém nál. Boh. A 10.791/33 vyslovil nss, že zem. úřadem po rozumu § 5 a čl. 8 odst. 1 zák. č. 125/1927 Sb. rozumí se též zemský president, rozhoduje-li o služebních poměrech zemských zaměstnanců ve smyslu posl. věty 1. odst. § 53 cit. zák. a že není proto jeho rozhodnutí v těch věcech vydané konečné. Na názoru tom trvá nss i v daném případě.

Ve sporném případě rozhodoval zem. úřad (zemský president) nař. rozhodnutím o námitkách st-lových, podaných podle § 151 odst. 1 plat. zák. Šlo tedy o rozhodnutí zem. úřadu, vydané v I. stolici, z něhož lze se odvolati podle čl. 8 odst. 1 zák. o org. pol. správy č. 125/1927 Sb. k příslušnému ministerstvu, poněvadž opravný prostředek není výslovným předpisem vyloučen (srov. plenární usnesení Boh. A CCCCXLIII/33).

Z uvedeného plyne, že nař. rozhodnutí není rozhodnutím poslední stolice v pořadu instančním a byla by stížnost k nss-u do tohoto rozhodnutí podaná nepřipustnou podle § 5 zák. o ss. Leč nss vzal v úvahu, že k nař. rozhodnutí nebylo připojeno poučení o možnosti dalšího opravného prostředku, jak přikazuje předpis § 68 odst. 2 a § 71 vl. nař. č. 8/1928

Sb. Tím však byl st-l uveden v omyl, že jde o rozhodnutí konečné, které oprávněmu prostředku administrativnímu již nepodléhá a sveden k tomu, aby místo odvolání k ústřednímu úřadu podal ihned stížnost na nss; tím mu byla ztížena obrana jeho práv. Slušelo proto nař. rozhodnutí zrušiti podle § 6 zák. o ss, aniž měl nss možnost, zabývatí se meritem sporu.

Č. 11.247.

Církevní věci: * Těžkým, postavení duchovního nedůstojným mravním »přečinem« ve smyslu ustanovení § 7 lit. b) zák. čl. XIV:1898 nerozumí se jen »přečin« ve smyslu trest. zák.

(Nález ze dne 28. dubna 1934 č. 8691.)

Věc: Jan. K. v D. proti referátu min. škol. v Bratislavě o odnětí kongruového doplňku.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro vadnost řízení.

Důvody: Rozhodnutím stížností naříkaným vyslovil referát min. škol. v Bratislavě vůči st-li, faráři reformované církve, toto:

»Rozsudkem krajského soudu v Košicích ze 13. ledna 1931 byl Jste uznán vinným, že Jste způsobil jiným újmu na svobodě a cti a odsouzen na základě § 1 zák. č. 309/1921 Sb. k pokutě 200 Kč nepodmínečně, kterýžto rozsudek se stal pravoplatným. V důsledku toho, odvolávaje se na § 6 zák. z 25. června 1926 č. 122 Sb., resp. na § 177 vl. nař. ze 17. července 1928 č. 124 Sb., dále na odst. b) § 7 zák. čl. XIV:1898, ve smyslu kterého ztrácí na dobu 3 roků doplněk příjmů ten duchovní, který se provinil těžkým mravním přečinem, přičím se jeho postavení, anebo projevuje chování státu nepřátelské, a byl proto rozsudkem trestního soudu odsouzen — odnímám Vám dnem 31. ledna 1931 po dobu tří roků nárok na kongruální plat se všemi právními následky, vyplývajícími ze zák. č. 122/1926 Sb., resp. vl. nař. č. 124/1928 Sb.

Ve stížnosti na toto rozhodnutí podané jsou obsaženy tyto námitky: 1. rozsudek krajského soudu spočívá na nesprávném právním posouzení st-lova činu; st-l nechtěl nikoho utiskovati, aby něco nekonal, nýbrž potrestal věřícího tím, že mu odepřel přijímání Těla Božího, poněvadž při vstupu v manželství s katoličkou vydal revers, že jeho děti z tohoto manželství budou katolíky, což není přípustno ani podle církevního, ani podle světského zákona; st-l uložil tento trest teprve, když věřící svou vůli vydáním reversu již uplatnil; 2. podle § 177 vl. nař. č. 124/1928 Sb. ve spojení s předpisem § 7 zák. čl. XIV:1898 a § 5 zák. čl. XIII:1909 lze vysloviti odnětí doplňku kongruy jen, byl-li duchovní odsouzen pro přečin; 3. podle těchže zákonných předpisů měly býti trestní spisy zaslány církevní vrchnosti, aby tato provedla proti st-li disciplinární řízení, a teprve, kdyby církevní soud vinu st-lovu uznal nebo kdyby do 4 měsíců odpovědi nedal, mohlo by býti zastaveno vyplácení kongruového doplňku; církevní vrchnost st-lova nikdy nebyla vyzvána, aby proti st-li zahájila disciplinární řízení; 4. s hlediska církevních předpisů nemůže býti st-lův čin uznán trestným, poněvadž st-l jednal podle církevních předpisů a na obhájení zájmů církve.